

Arrest

nr. 135 980 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oekraïense origine.

U bent gehuwd met I.K. (O.V. X), eveneens Kazachs staatsburger zij het van Koerdische origine.

Op 5 juli 2013 vroeg u in België voor de eerste maal asiel aan.

U verklaarde dat uw man in Kazachstan werd gediscrimineerd omwille van zijn Koerdische origine.

Op 13 januari 2014 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 9 mei 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 17 oktober 2014 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. U verklaarde hierbij België niet te hebben verlaten.

U herhaalde dat Koerden in Kazachstan gediscrimineerd worden en dat Koerden geen werk vinden. U vreest voor de toekomst van uw kinderen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u zich beriep op dezelfde motieven als die door uw man werden aangehaald en in het kader van zijn asielaanvraag geoordeeld werd dat hij niet aantoonde dat hij systematisch gediscrimineerd werd omwille van zijn etnische origine aangezien hij enkel vermoedens in die richting had zonder enige concrete aanwijzing en hij evenmin concreet aantoonde dat er hij geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in zijn land van herkomst. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet [discriminatie van etnische Koerden in Kazachstan].

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze

bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 december 2014 de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt zich (zie het verzoekschrift, p. 8) *"grote vragen bij het vermeende onderzoek dat verwerende partij beweert te hebben gedaan, gezien zij onmiddellijk – zonder verzoekende partij te hebben gehoord – tot een weigering tot inoverwegingname heeft besloten".*

Zij merkt op (zie p. 8) *"dat de situatie voor Koerden in Kazachstan allesbehalve verbeterd is, integendeel. Zij vormen nog steeds een minderheidsgroep en worden op regelmatige basis gediscrimineerd en uitgesloten van het arbeidsmarkt en van de meest elementaire rechten, zoals het recht op opleiding, huisvesting, medische zorg,...".*

Zij voert aan dat het *"juist in het kader van de aanhoudende en steeds erger wordende discriminatie (is) dat verzoekende partij thans een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend gezien zij en haar gezin in Kazachstan niet kunnen overleven of een menswaardig leven leiden".*

Zij citeert uit artikelen die volgens haar *"ontegensprekelijk aantonen dat er haat en discriminatie heerst ten aanzien van Koerden in Kazachstan"* en zij stelt dat *"ook het ISIS terreur van de laatste paar maanden de haat en discriminatie ten aanzien van de Koerden (heeft) aangewakkerd".*

Verzoekster benadrukt dat hetgeen zij verklaart tijdens haar huidige asielaanvraag uiteraard in het verlengde ligt van hetgeen zij heeft verklaard tijdens haar eerste asielaanvraag, (zie p. 10) maar dat *"thans ook de globale situatie in het land van herkomst van verzoekende partij ernstig verslechterd (is), wat het onmogelijk maakt voor haar en haar gezin om terug te keren en een menswaardig leven te leiden".*

Verzoekster stelt dat zij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en hekelt (zie p. 10) *"dat het CGVS nagelaten heeft een grondig onderzoek te voeren naar de (on)mogelijkheid voor verzoekende partijen om in het oorlogsklimaat dat thans heerst in hun regio, terug te keren naar Kazachstan zonder dat dit een schending uitmaakt van de fundamentele mensenrechten".*

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag, niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Zij besluit dat de commissaris-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag *"uit het oog verloren is"* en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, (zie p. 11) *"ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo".*

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen (zie p. 12) *“teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*. Uiterst ondergeschikt vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, § 1, 3° van de vreemdelingenwet *“omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep van 5 december 2014 werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 21 november 2014 door de commissaris-generaal in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters verklaringen aangaande de discriminatie van etnische Koerden in Kazachstan betrekking hebben op het asielrelaas dat zij reeds bij haar vorige asielaanvraag op 5 juli 2013 had aangebracht.

Op 13 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

De Raad bevestigde deze beslissing op 9 mei 2014 (RvV 9 mei 2014, nr. 123 748).

Verzoekster diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag op 17 oktober 2014 brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan. Zij legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en legt evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken neer.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt aldus vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan *“dat de situatie voor Koerden in Kazachstan allesbehalve verbeterd is, integendeel. Zij vormen nog steeds een minderheidsgroep en worden op regelmatige basis gediscrimineerd en uitgesloten van het arbeidsmarkt en van de meest elementaire rechten, zoals het recht op opleiding, huisvesting, medische zorg,...”*. Zij haalt aan uit artikelen die volgens haar *“ontegensprekelijk aantonen dat er haat en discriminatie heerst ten aanzien van Koerden in Kazachstan”* en zij stelt dat *“ook het ISIS terreur van de laatste paar maanden de haat en discriminatie ten aanzien van de Koerden (heeft) aangewakkerd”*. Zij hekelt *“dat het CGVS nagelaten heeft een grondig onderzoek te voeren naar de (on)mogelijkheid voor verzoekende partijen om in het oorlogsklimaat dat thans heerst in hun regio, terug te keren naar Kazachstan zonder dat dit een schending uitmaakt van de fundamentele mensenrechten”*.

De Raad antwoordt dat reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er in Kazachstan geen sprake is van vervolging of wijdverspreide of aanhoudende maatschappelijke discriminatie ten aanzien van Koerden, en dat de louter Koerdische origine en de herkomst uit Kazachstan niet volstaan tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Het artikel over een incident van 6 maart 2010, waarbij een 15-jarige Koerdische jongen werd vermoord, en het artikel van 11 november 2014 over Koerdische kinderen die zouden worden onthoofd of opgeleid als jihadisten, zijn geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De artikelen zijn immers louter algemeen van aard zijn, leggen geen verband met de individuele omstandigheden van verzoekster en tonen evenmin aan dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.2.3. Verzoekster klaagt in haar verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing genomen werd *“zonder verzoekende partij te hebben gehoord”*.

Het “horen” betekent echter niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 november 2014 haar in het Russisch werd voorgelezen en door verzoekster vervolgens ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie “Verklaring meervoudige aanvraag”). Op het einde van het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (zie “Verklaring meervoudige aanvraag”, vraag 21).

Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk haar nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990,

Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou zijn. Verzoekster concretiseert niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.2.4. Voor zover verzoekster in haar verzoekschrift meent dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld.

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”,* hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoeksters tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.2.6. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE